

Εως Παύλου 4^{ος}

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθευται της Α. Μ. του Βασιλέως των Έλλήνων
της Α. Β. Υ. του Διαδόχου
και της Α. Μ. του Βασιλέως της Σερβίας

Το μόνον προϊόν του είδους του το χαϊρον παγκόσμιον φήμη, απόδειξις άψευδής τα 7 Βασιλικά παράσημα και τιμητικά διακρίσεις 7 και τα 35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

και τελευταίως το αυτ. παράσημον 'Οσμανιέ δ'. τάξεως Γενικόν Γραφείον δι' όλην την Τουρκίαν
9—'Εν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατά—9

πό την διευθυνσιν του γεν. αντιπροσώπου και πληρεξουσίου
κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ο ΣΗΜ. Η έκτακτος υπόληψις, ης απολαύει δικαίως το άγνόν προϊόν του εν Πειραιεζ έργουστασίου των ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ

παρεκίνησε πολλούς ν' αλλάξωσι και τα όνόματά των και ν' αυτοκληθώσι Μεταξάδες. Έπειδή δέ ανεξάνηταν συνοθυλεύματα (δήθεν των κονιακ) ψευτομεταξάδων τούτων, προς άπόφυγην παρακαλούνται οι κ. καταναλωται να ζητην την εναντι φιάλην με ταινίαν φέρουσαν πιστοποίησιν τουρκιστί, έλληνιστί και γαλλιστί, περί της ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ του ΚΟΝΙΑΚ ήμων του χημικού των ανακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ ως και τας σφραγίδας και την υπογραφήν του. Η ταινία άρχεται άνωθεν της έτικέτας, φθάνει μέχρι του λαιμού της φιάλης, καλύπτει το καψύλιον και είναι τριγυρισμένη με έτέραν ταινίαν, φέρουσαν την υπογραφήν μας.

Ζητείτε λοιπόν πανταχού το πανομοιότυπον της εναντι φιάλης και έφιστάτε την προσοχήν σας επί των υπογραφών.

Συνιστώμεν θερμώς το άνωθι προϊόν εις τας οικογενείας.

ΒΟΥΛΤΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ατακτικαί εις τό: «Καταργηθίτα ο Έρω» (υπό Κορηλίας Α. Πρεβεζιώτου). — Ρεμβασμός, ποίημα (υπό Βιργινίας Η. Εθαγγελίδου). — Ο βοάχος της αγάτης, διήγ. πρωτότ. (υπό Θεοδώρου Κυπριαίου). — Ανάμνησις της Όρεστικής του Δισχιλίου (υπό Σρ. Πανταζίδου Α. Φ.). — Τσελίκις, μυθιστορία Μαξιμου Έγκη (υπό κλ. Βασαριάνη). — Πικρία, π. ήμα, (υπό 'Αλεξ. Σβορώνου). — CHATEAUBRIAND. RENÉ (υπό Ι. Χαρισιάδου). — Οίκιακόν ευήμα: Δίαιτα των μικρών κατά την βρεφικήν και παιδικήν ήλικίαν: Τροφή των βρεφών. — Τεγγητός θηλασμός. Ποίητες και ποιήτες του γάλακτος. (υπό 'Αγλαίας Α. Πρεβεζιώτου). — Πνευματική κίνησις. — Εντοάτελα.

Διευθυνται } ΚΟΡΝΗΔΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤ. Υ
                  } ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Γαλατά Κωνσταντινουπόλεως αρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής, επιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμιλλου επιτυχίας, κατά τὰ νεώτερα, τελειότερα και ασφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζική των πασχόντων οδόντων εϋλων δυσσομίας και οίουδήποτε νοσήματος του στόματος.—ΕΚΡΙΣΩΣΙΣ των σεσηπτότων οδόντων και ριζών άνευ του παρμικρού πόνου, διά τής χρήσεως άνωδύνου ύγρου.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' εκάστην εις τὸ έν Νεοχωρίω του Βοσπόρου οδοντοιατρείόν του. Τήν Δευτέραν και Πέμπτην από τὰς 7—11 τουριστί), έν τῷ φαρμακείω του κ. Ανδρέα Μυριδου οδός Ουζούν Τσαρση-Μπασή, άρ. 307—309

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Άπαντες γνωρίζομεν ποσον τὰ εις νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα εξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τήν φυσικήν τρυφερότητα του προσώπου. Οι νέοι και πρό πάντων αι νέοι, περί πολλοῦ ποιοῦνται τήν διαφύλαξιν τής φυσικής τρυφερότητος του σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτήν ὅσον φροντίζουν και διά τήν σωματικήν ευεξίαν. Και ἀληθῶς, αν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὡραϊον και σώμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τής φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ἁμωσ διά τήν διαφύλαξιν και προαγωγήν τής ὡραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκη. Ἡ μαλακή και τρυφερά ἐπιδερμὶς του προσώπου, ἐκτιθεμένη εις τὰ ὀρμέα φύγη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους του χειμῶνος, εις τήν φλογεράν θερμκρασίαν και κόνιν του θερους και εις ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνυται, προσλαμβάνει ἰόχρουν χρώμα και θέαν ἔρρυτιδωμένην και δυάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τής δυσάρεστου ἐπιδράσεως της ἐπὶ τής φυσικής χάριτος του προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἵτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εις ὑπέρτατον βαθμόν. Ἐν και ὑπάρχουσι πολλὰ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζοκόνεις διά τήν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτὰ, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἀλλὰ δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνέλονται εἰπεῖν μέχρι τής σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκεύασμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάτης καυστικής ἐπιδράσεως, ἐξαλείφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν του προσώπου. Ἴδου λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανὲς τής ἐπιστήμης και τής φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκοῦς παρατηρήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαραμίλλον τουτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα και τὰς φλογώσεις του προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων του προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εις τήν ἐπιδερμίδα και χρώμα ὡραϊον, διαφανές, ἔχον τήν φυσικήν λευκότητα τής ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει και εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τής ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διά διαρκὴ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διά τὰ ἐξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τής ἐπιδερμίδος ἀλείφεται διά σπόγγου ἢ διά τής παλάμης τής χειρός. Μετὰ τὸ ξυράφισμα του προσώπου, ἀντὶ τής χρήσεως τῶν ὑδάτων τής «Κολωνίας», αἵτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρά καθαρὸν οἶνόπνευιπό μα, διαφόρους ἐσώψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις του «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τής ἀντσηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διά τήν ἐξαλείφιν τῶν κηλίδων και του μελαψοῦ χρώματος του παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διά τουλαπνίου ελαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ του προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμη τις χρῆσιν του «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διά ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων του καπρὲ ἐκ του «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδατος παράγεται ἀντσηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα του «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' εκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν οδοντοκόνεων και οδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: Φαρμακείον «ΧΑΜΑΗ» ἐν Πόλει οδός Βεζιτζιλιέρ, και ἐν Γαλατᾷ κατάστημα μυροποιῦ Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», οδός Τουρελ ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ χρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Ἐν τῇ ξένη, φραγ χρ. 15
Ἐξάμνηνοι κατ' ἀναλογία.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληροῦνται ἐπὶ ἀποδείξει φερουσῆ τὴν σφραγίδα του φύλλου και τὴν ὑπογραφήν του ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ἐκ τῶν τῶν πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁ πᾶνσομαι τὰς Λάριτας ταῖς Μούσαις συγκαταμηντός, ἡδίσταν σελῶν.» Ἐδρ. Ἰπρ Μαιν Στ 673—5

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ: ΚΑΤΑΡΓΗΘΗΤΩ Ο ΕΡΩΣ

Συνέχεια ἴδε άρ. 24

Ἐπιθυμοῦσι, λέγετε, αἱ κόραι γὰ τυμφευθῶσιν ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον πάντοτε τῆς καλλιότητος ἐκλογῆς. Παράδοξος ἡ διακομώδησις του πράγματος! και μήπως σεις δὲν πρᾶττετε τὸ ἴδιον; ἐάν δὲ δὲν το ἐπράττετε, δὲν θὰ ἦσθε παράλογοι, εὐτελεῖς και γελοιοί; Ἴτι λέγετε σεις ὅταν συναντᾶσθε μετὰ τῶν ἑμοφύλων σας παρά τὴν τράπεζαν ζυθοπωλείου περί τρυφερῶν δεσποιδῶν ἄνω τῶν πενήτηκοντα ἐτῶν, θεσπεσίως δυσειδῶν και ὅτε μὲν σχολαστικῶν, ὅτε δὲ γυναικῶν: ἀμαθῶν, αἵτιες ὅμως διεκδικοῦσιν ἐτι ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς χειρός τῶν νέων, ἄς ἐκδηλοῦσι διά χαριστάτων ἀκκισμῶν ἀνταξίων πιθήκου ἢ ἄρκτου;

Ὅθ ἐστέργετε ποτε νὰ τας νυμφευθῆτε; και πρέπει ἄρα και ἡμεῖς διά τουτο νὰ σᾶς ψέξωμεν; Ἄλλ' ἀληθῶς ἴσως, ἴσως ὑπάρχει και περίπτωσις τις, καθ' ἣν ἀκριβῶς θὰ ἐσπεύδετε νὰ το πρᾶξετε και δὴ άνευ δευτέρας σκέψεως: Εἶναι αὐτὴ ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν αὐται θὰ εἶχιν στρογγύλην προικα. . . Ἐδῶ ἀφίω τῆς ποτιωπτικῆς νὰ λαλήσωσι, ἀφίω τὴν εὐγλωττον σιγὴν νὰ ἐκφρασθῆ. . . Αἰδῶς, Ἄργεῖσι! . . .

Ἵμεῖς ἐπαινείτε λοιπὸν τὰς νεάνιδας, αἵτινες τυχόν νυμφεύονται ἄνδρας πλήρεις ἐλαττωμάτων καταφνῶν και μηδὲν δυναμένους νὰ ἐμπνεύσωσιν εὐγενὲς αἶσθημα, χάριν του πλούτου αὐτῶν και μόνου;

Δὲν τὸ πιστεύω. . . Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει διατὶ ψέγετε ἐπολύτως και άνευ διακρίσεως τινος τὰς ἐπιθυμοῦσας νὰ ἐκλέξωσιν;

Ἐάν ὁ γάμος δὲν εἶναι ζήτημα ἐκλογῆς, δὲν φρονεῖτε ὅτι ἀπογμνοῦται ὅλης αὐτοῦ τῆς ἠθικῆς ἀξίας και κοινωνικῆς σοβαρότητος, και ἀντὶ νὰ ἦναι ὁ ὑψίστως εὐγενῆς δεσμός, ἀποβαίνει ὁ χυδαῖότερος και οἰκτρότερος τῶν συνδέσμων, ἱκανὸς νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν φόβον και τὴν βδελυγμίαν εις λεπτήν και εὐγενῆ ψυχὴν εὐλοιοῦσταν ἀβρῶν αἰσθημάτων και ὑψηλοῦ φρονήματος;

Νομίζω λοιπὸν ἐτι δὲν πρέπει νὰ ἐπικρινῶμεν τὴν ἐκλογὴν ἐν τῷ γάμῳ ἐκ μέρους τῶν νεανίδων, ἀλλὰ μάλλον τὴν μὴ σοβαρὰν και ἐμφορὰν ἐκλογὴν.

Πολιτικῶς, λέγετε ἀλλὰχού, ἡ αἰτία τῆς μεταώσεως του ἀνοικεσίου εἶναι ἡ ἔλλειψις τρόπων ἀριστοκρατικῶν παρά τῷ ὑποψηφίῳ.»

Συγγνώμη: τί ἐννοεῖτε λέγοντες τρόπους ἀριστοκρατικούς; . . .

Ἐάν διὰ τούτων ἐννοῆτε ὅτι αἱ νεάνιδες ἀπαιτοῦσι παρὰ τῶν γαμβρῶν τὴν τελειοτάτην και ἀνεπιληπτον γνώσιν και τῶν λεπτοτάτων ἰδιωτισμῶν, ἄς ἔν τε τῷ συζυγῷ και ταῖς αἰθούσαις δεσμηρίαι θερμοθετεῖ ἡ παρυσινὴ τιτλοφόρος ἀριστοκρατία: ἐάν ἐννοῆτε ὅτι ζητοῦσι παρ' αὐτῶν τὴν λεπτεπιλεπτον εἰδικότητα του διευθίνεῖν τὸ cotillon, ἢ του ρυθμίζειν δίκην νευροσπάττου τοὺς κυματισμοὺς και τὰς τάλαντεύσεις μιᾶς ὑποκλίσεως, ἀνταξίως του Ruï Blass: ἢ ὅτι, θεωροῦσι στοιχειώδη ἔλλειψιν αὐτῶν τὴν ἀγνοίαν τῆς ξιφομαχίας ἢ τῆς ποδηλασίας και βάνκυσον ἀμάθειαν τὴν ἀγνοίαν του χρώματος τῶν ἵππων, ὅπερ θεσπίζει ὁ τυρμὸς διὰ μιαν ἀριστοκρατικὴν ἀμαξάν, ὦ, τότε βεβίως ἔχετε δίκκιον νὰ ψέξετε ἐπὶ ἀκαταλογίστῳ ἐπιπολαιότητι τὰς νεάνιδας ταύτας.

Ἄλλ' ἐπιτρέψατέ μοι και ἐδῶ τὴν ἐνστασιν ὅτι αἱ τοικῦται λεπτεπιλεπτοι ἀπαιτήσεις δὲν εἶναι κοινὰ, ἀλλ' ἐξιδιάζουσιν εις τὰς νεάνιδας

της άωτατης μόνο κοινωνικής τάξεως, ήτις και μιν ηέκασμένζει περί τὰ τοιαύτα.

Εάν όμως λέγων ατρόπους άριστοκρατικούς εν οη:ε άπλούσ:ερόν τι και λογικώτερον όλων τούτων, ήτοι τὸ καλῶς, άν μη έξικισίως, τὸ σωφρονως και εύφρέτως λαλείν και τὸ εύγενως και καλλιπθήως και έλευθερίως συμπεριφρεσθαι, τὸ διαφέρειν δηλονότι από τῶν άπαιδεύτων και χονδρ:οιδών ανθρώπων, αί, τὸ:ε παρκακλῶ πού έγκαιται ὁ έπιφωγ:ν, έν πλ:τ:α κόρη εύμυρούτ:α μορφώσεω; έκζητει τὸ στοιχειῶδες πράγματι τούτο προτόν πρ:έκεινου, μεθ' οὐ πρόκειται νά συνδέτη τόν βίον και τὸ άτομόν της;

Άλλοτε τās κοινωνικās τάξεις άπετέλει και διεχώριζεν ὁ πνευθενής και άπειροδύναμος έπίγειος θεός, ὁ τήν *αδύναμι* της *ύλης* εν τῷ κοινωνικῷ βίῳ άποτελών, τὸ τυφλόν και άκαταλόγιστον γρήμα. Πάνη σήμεραν, καιτοι ὁ άρχαίμενος εικοστ:ς α:ών έξακολουθει ὡν κατ' ούσίαν, ὡς και ὁ προκτόχος αὐτοῦ, αἰών τοῦ γρήματος, οὐχ' ήτον όμως τās κοινωνικās τάξεις ρυθμίζει και διασταλλει θε:μελιωδῶς οὐχι πλέον τὸ γρήμα τὸ τυφλόν, αλλά τούναντίον, *Άργός* τις πολυύμματος και πνευτεπότη, τὸ πνεύμα, ἡ μόρφωσις, ἡ έγωγη, ἡ έξύψωσις τοῦ ήθους ἡ συνεπαγομένη τήν άβρότητα και καλαισθησίαν και εν τοῖς τρόποις τοῦ φέρεσθαι και εν τῷ τρόπῳ τοῦ ζήν.

Σήμεραν νέος ή νέα εύμοιροῦντες μορφώτεις και πνεύματος και έπομένως δυνάμενοι και γνωρίζοντες και νά συνδιαλεχθῶσι καλῶς και νά ένδυσθῶσι φιλοκάλως, — όπερ οὐχι ταυτόν τῷ πολυτελῶς, — και εν γένει νά ζήσωσι βίον άντάξιον ανθρώπων άνεπτυγμένων, καλαισθήτων, λεπτῶν τὸ αἶσθημα και τὸ φρόνημα και έπομένως άνηκόντων εις τήν άριστοκρατίαν τοῦ πνεύματος, οὐ μόνον έχουσι τ:όπους άριστοκρατικούς και δύνανται νά εύφρεστήσωσι και νά υίοθετηθῶσι κοινωνικῶς και εν τῇ άβροτέρῃ όμνηγύρει, αλλά και είνζι βεβαίως πολλῶ μἄλλον άριστοκράται τοῦ θορυβούντος εν τῇ κοινωνίῃ όψιπλούτου, τοῦ εις τήν άριστοκρατίαν τοῦ γρήματος μόνον άνήκοντο, τοῦ παρδοφροῦ κτήνους, όπερ, παρο:σισζόμενον εν τῇ αὐτῇ όμνηγύρει, δέν δύνανται νά προσανατολισθῇ εν αὐτῇ, άλλ' οὐδὲ νά όμιλήση τολμᾶ προ: τῶν άνω ρηθέντων προσώπων προπέμπεται δι' έξ αὐτῆς μετὰ με:διαμάτων χλεύης και μορφασμῶν άη-

δίως, μαμμόθρεπτον αὐτό εύτυχές τοῦ τυφλοῦ θεοῦ, αλλά δυστυχῆς άπώκληρος τῆς ήθικῆς τοῦ άνθρώπου μοίρας ! . . .

Τί λοιπόν θέλτε σεις; νά νμεύωνται αἱ νεάν:δες άδικρίτως και κλειστοῖς όμ:σι τὸ τοιοῦτο παρκακρόρον κτήνος; ή ν:ε έτιζήτῶσι παρὰ τοῦ μέλλοντος; νά κυριαρχήση της ψυχῆς και της διανοίας, της τύχης και τοῦ βίου των, τούς άριστοκρατικούς τρότους τούς στοιχοῦντες προς άνωτερ:α ήθ:κα προτόν, ήτοι άπορρέοντες εκ της μορφώτεις τοῦ ήθους και τοῦ έξευγενισμού τοῦ πνεύματος; Εάν είχετε θυγατέρα ή αδελφήν, έν ήσθε σεις ὁ ίδιος κόρη, πλέον τῶν δύο τούτων τύπων ήξ έξηλοῦτε και ὅξ ώνευροπολεῖτε ὡς γαμβρόν, δοθέντος άπαξ ὅτι εύμοιρεῖτε άνατροφῆς και μορφώτεις;

«Πρέπει, λέγετε, παρκακτιών:σινωπτικῶς, πρέπει ὁ μέλλων μνηστήρ νά έμπνεύη τόν ένωρτα: ὡς εάν ή εύτυχία ενός ὁλοκλήρου κοινοῦ κβίου, έξαρτάται εκ τοῦ προσκαίρου πο:λλά:ς π:στούτου α:σλήματος και οὐχι εκ της βραδύτερον *αναπτυχθησομένης άμο:βαίης εκτιμήσεως.*»

Επιτεται τὸ τέλος

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Γλυκύτατον της εύτυχίας *ένδαλμα*.
ποτέ, σιγμήν *κάρ μίαν* δέν μ' έθώπευσεν
ή μυροδόλος πτέρυξ σου επί της γῆς,
τās συμφοράς νά *λημονήσω* τās πικράς,
δοσι *σκληρῶς* μ' *εβάρυναν* και μ' *έκαμψαν*,
ὡς *κάμπεται* τὸ στέλεχος τὸ νεαρὸν
εις τήν *πρῶην άνέμου* σφοδροτάτου, *φεῦ!* . . .

Καθῶς από τās *Α:λεις* γιονοστιδās
έκασάται και *κνίεται* άκράτητος
μέ *βρυχηθμόν* υπόκωφον εις *ά:υσσον*,
κατερχομένη δ' *έξογκοῦται* πάντοτε . . .

οὕτω και ἡ *δόνη* μου ἡ *άμετρος*
τροφῆν *εύρίσκει* και *ζωήν άνεγνωσ*
εις *σῆθος* *πληγωμένον* τε και *έμπλεον*
θρυμμάτων *αιμοστίκτων*, *ερείπιων*, *φεῦ!* . . .
της *ά:λ:οτε*, οὐχι *χαρᾶς*, *γαλήνης* μου. . .

Τήν *Είμαρμένην* έρωτῶ τήν *άτεγχοῦ*,
μ' *έλιγγιώδη* *δύναμιν*, τοῦ *φέρημαι*;
ὡς *φύλλοι*, *όπερ άνεμος* σφοδρός *ώθει*
και *στροβιλλίζει* εις *χορόν* *δαιμόνιον*
εις τὸ *κεκόρ*, πριν τὸ *συντερίψη* και *χαθῆ*; . . .

Ποῦ *φέρομαι* ὡς *κῆμα* τοῦ *Ωκεανῶ*
όπερ μ' *ύγρὰν* τήν *κόμην* και *άφρούεσσαν*
τήν *λύσαν* *δέχεται* *άγρίας* *λαίλαπος*
ώθούμενον εις *μηῆμα* *βέβαιον*, *ύγρὸν*; . . .

Άγω *έμοῦ* *μαρμαίρει* τὸ *στερέωμα*,
στηρίζον *κίσμον* *φωτεινάς*, μὲ *άπειρον*
μαγείαν . . . *όμοιάζον* *χρυσοκέντητο*
μαρδύαν, *ὄν* *οἱ άγγελοι* *έξύφαναν* . . .

Και *έρωτῶ* τὰ *τηλανγῆ* των *δρματα*
ποῦ *φέρομαι*; *τί είμαι*; *διατί πορῶ*;
τίς ὁ *σκοπός* *δι' ὃν* τὸ *πλάσμα* *γίνεται*
ν' άποτελῆ *μικροκοσμοῦ* *έλάχιστον*,
έν *άτομον* *άπό* τήν *ζύμην* τοῦ *παντός*,
κ' έν τῇ *δημιουργίᾳ* *μικροσκοπικόν*,
όπερ *κινῶ* τὸ *έλατήμιον* *αέγῶν*; . . .

Πλάσμα *μετέχοῦ* και *θεοῦ* και *δαιμόνος*,
κρᾶμα *ιδέας* και *ενοτικῶν* *κρηνωδῶν* . . .
Σαπρία *άφ' ενός* και *φροῦδον* *σχύδαλοῦ*,
ήμίθεος *έξ* *ά:λλου* και *άθάνατος*,
ζητῶν *άκαταπαύστως* τὸ *άπόρητον*
της *εύτυχίας*, της *ζωῆς*, της *φύσεως*,
ένφ *σκορτάπει* και *κατασυντρίβεται*
άκαταπαύστως, *πρὸ* τοῦ *γρήφου* τοῦ *Παντός*;

Τὸ *μέτωπον* *όπόταν* εις τās *χειράς* μου
στηρίξω, και τὸ *πνεῦμι* μου *μετάρσοι*
άπάγεται *έν* *οίστρῳ* *πρὸς* τὸ *άπειρον*,
ζητῶ τήν *λύσιν* τοῦ *δεινοῦ* *διλήμματος*
τοῦ *γρήφου* της *ζωῆς*. . . . .

Τὸ *ζῆν* *άχ* *πίκριστον*
ὁ τάφος *δέν* *είναι* *άπα:λλαγή*, *άφοῦ*
πτοοῦμεθα τήν *σῆψιν* και τούς *σκόληκας*,
ένδσῳ *δραξ* *κοκκάλων* εις τὰ *βάθη* του
μάς *κράζει* *ζοφερῶς*: *α'Ιδοῦ* ὁ *άνθρωπος!*»

Ακούω εις τὸ *άπειρόν* *πτερύγισμα*,
πτερύγων *θροῦν* *ήδύν*, *όνειρον* *φίλημα*,

και *ψάλλει* *μουσικῶς* εις τήν *κυρδίαν* μου:
α *Αἱ* *σκέψεις* σου *στραφήτωσαν* εις *οὐρανοῦς!*
α *έδῶ* *δάρχω* και *διμωρίζομαι*
α *θυγάτηρ* τοῦ *Υψίστου* *έσυνειδήτος*:
α *Δέν* *θρήσκει* ἡ *ιδέα*, ἡ *διάνοια*,
α *δέν* *θρήσκει* ἡ *συνείδησις*, *ά:λλ'* *έπιζῆ*. . .
α *Μη* *βλέπε* τῶν *μηημάτων* τήν *σποδόν*, *θρητή*,
α *ά:λλὰ* τήν *θείαν* σου *ψυχήν*, *άθάνατε* . . .
α *έν* *σχῆματι* *περιστερῶς* *άφίπταται*
α *λακτιζουσα* τὸ *μηῆμα* τὸ *τρισμαέλαρον* . . .»

Κ' *ένφ* τὸ *δίκρυ* *ρέει* και *διαιλακοῖ*
τήν *παρεϊάν* μου *ήν* *ώγρὰν*, τὸ *βλέμμα* μου
βγρόν *πρὸς* τ' *ά:ω* *στρέφεται*, της *μάρτυρος*
καρδίας μου *σφραγίζον* τὰ *έντάγια* . . .

Οἱ *πόνοι* *μάς* *δέν* *είναι* ἡ *έξ:λασμοῖ* . . .
και *μόνος* *ιατρός* *σοφός* ὁ *άθάνατος*
μάς *θεραπεύει* *εκ* της *νόσου* της *ζωῆς*.

BIRGINIA H. ΕΓΓΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μίαν *ώρην* *μειρὴν* τῶν *έκβολῶν* τοῦ *Δουνά:*
βέω; εις *μυροδόλον* και *δρσοτέρον* *τοπειόν* *πρὸς*
τὰ *Ρωτικᾶ* *έδάφη*, *κάτω* *έν* *λοροσειρᾶς* *κεκ:*
λυμένης *άπό* *άγρίους* *θάμνους* και *άπένκντι*
τῶν *μελκῶν* *κυμάτων* τοῦ *Εὐξείνου* *ήγείροντο*
μεγζλοπρεπεῖς *οἱ* *πύργοι* των.

Επισίον τότε με: τὰ *τερπνά* της *ήλικίας* των
άθύρματα *έντός* της *επαύλεως* *έκείνης*, *όπου* *έ:*
γνωρ'σθησαν *ὡς* *γέιτο* *ες*, *ὡς* *τέκνα* *φιλικῶν* *οἰ:*
κογενειῶν. *Εστ:ν* *ότε* *διώκοντες* *πτηνόν* *τι* *έν:*
τός *τοῦ* *άλτους*, *άλλοτε* *πάλιν* *δρέποντες* *κάλυ:*
κας *ρόδων* *διά* *νά* *πλέξωσι* *άνθοδέσμην*, *έτρε:*
χον *ὄλως* *άφελῶς* *τὰ* *τέκνα* *έκείν:ς* της *άνοίξεως*
και τῶν *άνθῶν* *χωρίς* *νά* *αἰσθάνωνται* *ότι* *έν* *τῇ*
πτήσει *τοῦ* *χρόνου*, *ήμέρᾳ* *τῇ* *ήμέρᾳ* *άφίνουσι* *τήν*
γλυκυτέραν και *άφρόντιδα* της *ήλικίας* των *έπο:*
χῆν, *ότι* *άπομακρόνονται* *ταχυπτεῶς* τῶν *ώ:*
ραιοτέρων *όνειρων*, *ότι* *πτερόν* *πρ'ς* *πτερόν* *κατέρ:*
ρεον *εις* τās *βαθμίδας* τοῦ *βίου* *αἱ* *χρυσαῖ*
πτερυγές των!

**

— Τάσσο! ἀνεφώνει ἐκείνη ἐντὸς τοῦ δάσους! πλίσιασε νὰ ἰδῆς τὸν κύκνον ἐκείνον πῶς τανύει τὰς πτέρυγας του καὶ μετὰ πόσης χάριτος ὁ ἥλιος χρυσώνει αὐτάς! ἰδὲ τοὺς μυχγαρίτας, τοὺς ὀπιλοὺς σχηματίζει ἡ δρότος καὶ τοὺς ὀποιούς ὁμοῦς χάνει ἄμα ὡς ὁ ἥλιος ἀνκτείλη καὶ κρυβῆ ὀπίσω ἀπὸ τὰ δένδρα!

— Παρτήρησε ὁμοῦς Δανάη — ἀπάντα σιγηλῶς ἐκείνος — πῶς ὁ πατήρ σου μὰ; παρτηρεῖ ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ πύργου! . .

Ἐξήταζον καὶ τὸ περιστατικὸν ἐκεῖνο μετ' ἐλαφρᾶς δειλίας! . . αἰφνης ἄσμα πτηνοῦ τοῦς ἀπέσπα τοῦ ρεμβασμοῦ των ἐστρέφοντο καὶ ἐξηκολοῦθον ὑπὸ τὰς πλατάνους τὸν δρόμον των.

Ὡτὼ πῶς τὰ ἔτη τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο παρήρχοντο μυχγευτικᾶ καὶ ὄνειροπόλα δι' αὐτούς. Ὁ πλοῦτος τῶν γυνέων των ἦτο ἄπειρος διὰ τὸν ἀνετον βίον των, ὁ δὲ διὰ πάντ' ἄλλον μονότονος ἐκείνος βίος δι' αὐτούς ἐπέβαινε τρισόβιος. —

Περὶ τὴν δειλὴν συνητῶντο ὑπὸ γηραιὸν πλάτανον· περέκει εἰς τὰς ὄχθας μικρὰς λίμνης ἔσυρον μικρὰν λέμβον, ἐπιβιβάζοντο καὶ διὰ μέσου τῶν βρύων ἔφθανον εἰς τὴν ἀντίπερην ὄχθην. Μειθῶντες τότε ἐκ χαρᾶς ἐκοπτον κλίδους ροδοδάφνης καὶ ἐστολιζοντο! . . .

Μετὰ τὴν πάροδον ὁμοῦς τῆς περωτῆς ἡλικίας των, ὅτε ὁ μὲν Τάσσο περιεβλήθη τὸ καράστημα τῶν 20 ἐτῶν του, ἐκείνη δὲ τὰ ρόδα τῆς 17 τοῦς ἡλικίας της, τὸ πρᾶγμα ἠλλαξε καταπληκτικῶς· ἐσκέπτοντο σοβαρώτερον τότε περὶ τῶν βλέμμάτων τοῦ κόσμου, ἰδειλιῶν πρὸς πᾶν κίνημά των, ὅσον ἀρελῆς, ὅσον ἀγνόν καὶ ἄν ἦτο! Ἐφοβοῦντο τοὺς διαβάτας, τοὺς οἰκίους των τὴν σκιάν των αὐτῆν. Εἰς οὐδένα ἐνεπιστεύοντό τι, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰς συνκινήσεις των. Κρυφίως συνενοοῦντο καὶ κρυφίως συνητῶντο.

— Καὶ θὰ ἐπιστρέψωμεν, Τάσσο εἰς τοιαύτην ὄρην; ἠκούθη λέγοντα μίαν ἐμπέρην, καθ' ἣν μέχρι τοῦ μεσονυκτίου ἀπουτίζον . . . Ὁ πατήρ μου εἶνα τόσο ἀδυσώπητος! τόσο σκληρὸς εἰς τὰς σχέσεις μας καὶ σοβαρὸς εἰς τὰς ἀποφάσεις του! . .

Ὁ Τάσσο τότε ἐσκυθρόπασε . . . Καὶ ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκείνην σοβαρῶς πλέον ἐσκέπτοντο τὴν θέτιν των. Ἀντελήφθησαν μετ' ὀλίγον ὅτι οἱ γονεῖς των μελετῶσι τὸν ἀποχωρισμὸν των, ὅτι δὲν θὰ παρέλθωσι πολλαὶ ἡμέραι ἔκτοτε καὶ ἕκαστος θὰ λάβῃ ἰδίαν ὁδὸν κατ' ἐντολὴν τῶν γονέων των!

Τὴν ἐπομένην τοῦ ἐπεισοδίου ἐκείνου μετὰ τὸ μετονύκτιον κρυφίως πλέον διανοίξαντες τὰς ὀπισθίαις θύρας τῶν πύργων των συνητῆθησαν ὑπὸ τὸν γηραιὸν πλάτανον ἢ συνέντευξις ἐκείνη ἐφεῦρε τὴν φυγὴν των· ἀλλὰ ποῦ ἠδύναντο νὰ πορευθῶσιν ἐκεῖθεν; Ἐκτὸς τῶν πατρικῶν των ἀμαξῶν, οὐδὲν ἄλλο μέσον συγκοινωνίας ὑπῆρχε. Νὰ περιπλανηθῶσιν ἄλλως τε εἰς τὰ ἄγρια δάσημέχρι οὐ φθῆτωσι εἰς τὴν πλησιεστέραν πόλιν, ἦτο ἐπικίνδυνον, σχεδὸν ἀδύνατον. Τότε τί ἐμελλε νὰ γείνη; ἐπὶ ὧρας ὀλοκλήρους οὔτω συνομιλοῦντες καὶ σκεπτόμενοι δὲν ἐξεύρισκον μέσον σωτηρίας· ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ὑποκύψωσιν ἠδύναντο εἰς τὴν σκληρὰν ἐκείνην ἀπόφασιν, τῶν γονέων των· ἠτένισαν ἐπὶ τέλους μακρόθεν τὴν λάμπουσαν ἐκ τοῦ σεληνόφωτος θάλασσαν καὶ ἀπῆλθον.

Μίαν ἄλλην ἐσπέραν σταθερῶς πλέον περιπεπλεγμένοι διὰ τῶν βραχιόνων κατήρχοντο τὴν πρὸς τὴν θάλασσαν κατωφέρειαν. Διηυθύνοντο πρὸς τὴν παραλίαν! ἡ ἐρωτικὴ σελήνη τοὺς ὠδήγει πιστῶς μετὰ τὸ χλωμὸν φῶς της! . . .

Ἀπέναντι τῆς ἀμμόδους ἐκείνης παρχλίας ἐρριζωμένος ἐντὸς τῆς θαλάσσης φαίνεται πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἐπιμήκης βράχος μόνος ἐκεῖ ὡσεὶ ἀτενίζων πρὸς τὸν ἀναπεπτημένον ὀρίζοντα καὶ ὁμοιάζων πρὸς πυργίσκον μαῦρον ἢ ἐπιτύμβιον ναυαγῶν!

Πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ ἀκτὴ τις δασώδης μετὰ χάριν προβάλλουσα τῇ μεσολαβῆσει ἐνὸς τεμαχίου γῆς χαράσσει στενὴν ὁδόν, δι' ἧς δύναται τις ν' ἀνελεθῆ μέχρι τοῦ βράχου ἀβρόχως πο.ί.

Ἐπὶ τοῦ βράχου ἐκείνου ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπροδύθησαν καὶ ἠπειλῆθησαν, κρυφίως ἐξερχόμενοι τὴν νύκτα ἀνήρχοντο ἐξομολογούμενοι τὸν ἀγνὸν ἔρωτά των.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἴπερ ποτε μελαγχολικοὶ ἦλθον καὶ πάλιν ἐπ' αὐτοῦ ἕνα λητμονήσωσι πρὸς

στιγμὴν τὴν συμφορὰν των. Ἦτο ὁμοῦς μάταιον! Ἐντὸς των ἐπάγωνιν ἢ ἀπελπισία. Ἡ νύξ ἐκείνη δὲν ὠμοιάζει πρὸς τὰς παρελθούσας καὶ ὁ ὄριζων ὁ τόσο ἐντὸς δὲν τὰς παρῆλθεν ἄνεσιν· ἦτο πολὺ ἀσφυκτικὴ ἢ ἀτμόσφαιρα... ὁ ἐλαφρῶς πνέων ἀνεμος τοῖς ἐφαίνετο ὅτι τοῖς φέρει ραπίσματα, ἔδὲ ψίθυρος τῶν κυμάτων ὅτι τὸν θάνατον τοῖς προαγγέλλει· δὲν εἴρισον οἱ στογασμοὶ των ἀνάπαυσιν ἐνῶ τὰ βλέμμάτα των προσηλοῦντο εἰς μίαν βραθεὶν ἐκτασιν ἐπιχειροῦντα νὰ καταμετρήσωσι τὴν ἄβυστον Ἡτένιζον ἀλλήλους· οἱ πτωχοὶ ἐρασταὶ καὶ ἐνηγκαλίζοντο ἀβρόως. Εἰς τὴν δειλὴν Δανάην τὴν νύκτα ἐκείνην τὰ βλέμματα τοῦ Τάσσο της ἐφαίνοντο εἴπερ ποτε περιπαθῆ, θελκτικώτερον καὶ ἐφοβεῖτο ἐπ' ἄπειρον νὰ προσηλοῦται πρὸς αὐτὰ μὴ μυχγευτῆ καὶ μείνη ἄφωνος ἐπιῶρας ἐνῶ ὁ Τάσσο της θὰ παρέρυετο ὑπὸ τῶν κυμάτων! ἀναλογίζετο τότε ταῦτα καὶ τρέμει ὡς παῖδιον· πλὴν ἐκείνος τὴν κρατεῖ σφιγκτὰ εἰς τοὺς βραχιόνάς του· φοβεῖται καὶ ἐκεῖνος μὴ τῷ φύγῃ, μὴ διελθῆ εἰς ὄνειρον καὶ ἀποπτῆ εἰς τὰ ὕψη· ἀτενίζει τοῦ; ὀφθ: λμούς της, φεῦ, μείλκας ὡς ἡ νύξ, λελαξευμένο; εἰς λευκὸν ὡς ὁ ἥλιος πρόσωπον, σκιερὸς ὡς τοπεῖα παρδειστου, καὶ παραλύονται αἱ δυνάμεις του· ὑπεγείρεται ἐλαφρῶς ἐνῶ ἐκείνη ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν ἀτενίζῃ! τῇ στιγμῇ ἐκείνη συντελεῖται ἐν θεῖον σύμπλεγμα ὑπὸ τὴν σελήνην, δύο ἡγαπημένων καρδιῶν, ἐφ' οὐ νοερῶς διαμειβεταὶ ὁ ὄρκος τῆς αἰωνίου ἀγάπης των.

Τὸ πρῶτον κύμα ροχθεῖ καὶ θαπεύει τοὺς πόδας τοῦ βράχου, ὁ δὲ γαληνίατος ὠκεανὸς ἐξαπλοῦται εὐρὺς ὡς κατάχρυσος σινδὼν, ἠτις παρκαλῖει τὸ βλέμμα καὶ τὸν νοῦν.

Οἱ δύο ἀχώριστοι φίλοι λητμονοῦσι τὸ πᾶν, τοὺς γονεῖς των, τὴν ἑπαυλίν των, τὸν κόσμον ὅλον!

Ἡ μαγικὴ ἐκείνη μέθη των τοὺς παραφέρει ἀναμιμησκούσα αὐτοὺς ἐν μόνον: τὸν μέλλοντα ἀποχωρισμὸν των· δὲν ἐκφέρουσι λέξιν ἀλλὰ περιπέλγηθον ρίπτονται εἰς τὰ κύματα! . . .

Παρῆλθε πολὺς ἔκτοτε χρόνος καὶ ἀνιζητοῦντο, μέχρι; οὐ Ῥώσσο; πλοίαρχος παραπλέων τὴν νύκτα ἐκείνην ἰδεοβαίωσι τὸ συμβάν. Ἐκτοτε ὑπὸ

τῶν χωρικῶν τῆς ἐπαύλειος ὁ βράχος ὠνομάσθη «βράχος τῆς ἀγάπης.»

Οὐδεὶς σήμερον τὸν πλητιάζει. Ἐρημὸς ἐντὸς τῆς θαλάσσης, ὁμοιάζει πρὸς μνήμα, ἄνωθεν τοῦ ὀπιοῦ ἐπὶ τοῦ στερεώματι; καθ' ἐκάστην ἐμπέρην ἀνατέλλουσι δύο ἀστέρεις: εἶναι αἱ ψυχαὶ τοῦ Τάσσο καὶ τῆς Δανάης καθορῶντες ἐκεῖθεν τοὺς παιδικούς των τόπους!

Ἐν Ἀθήναις Θεόδ. Κυπριαῖος

ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΝΤΑΖΙΔΟΥ Δ. Φ. Καθηγητοῦ τῆς φιλολογίας καὶ ἱστορίας

ΒΡΑΧΕΙΑ ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΕΣΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Δημόσιον Μάθημα γενόμενον Ἐν τῷ ἑλλην. φιλολογικῷ συλλογῷ τῇ 23ῃ Νομβρίου 1903

(Συνέχεια ἴδε ἀρ. 26)

Ὁ χορὸς τῆς τρίτης τραγωδίας σύγκειται ἐκ τῶν Ἐρινύων, αἵτινες δὲ ἐξετάζουσι παντελῶς τοὺς λόγους καὶ τὰς αἰτίας, ἐξ ὧν ὠρίθη ὁ Ὀρέστης εἰς τὴν μαιφονίαν, ἀλλὰ καταδιώκουσι ταύτην μετὰ σκληρότητος καὶ ἐπιμονῆς μὴ ἀπαιτρεπόμεναι μὴδ' ὑπ' αὐτῆς τῆς καθάρσεως τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅ,τις τοῦτο μόνον ἠδυνήθη νὰ πράξῃ ὑπὲρ τοῦ Ὀρέστου, νὰ τρέψῃ τὰς Ἐρινύας εἰς βαθὺν ὕπνον. Ἀλλὰ τὸ εἶλωλον τῆς Κλυτκιμήτρης, ὅπερ ἐνεκα τῶν συγγερῶν ἐγκλημάτων ἐπλανᾶτο περὶ τὸν Ἀθην, ἐπιφανὲν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐξεγείρει ἐκ τοῦ ληθάργου τὰς Ἐρινύας, ἐμποιεῖ μεγίστην ἐγτύπωσιν εἰς τοὺς θεατάς. Μετὰ τοῦτο ἀπὸ τῶν Δελφῶν ἡ σκηνὴ μετακινεῖται εἰς τὸν ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν κῶν τῆς Παλλάδος, ὅπου κατὰ παρχίνεσιν τοῦ Ἀπόλλωνος κατέρυγεν ὁ Ὀρέστης, ἀναφωνῶν.

Ἄρασο Ἀθῆνα, Λοξίου κελεύσμασιν ἤκω, δέχου δὲ πρηνεμῶς ἀλάστορα . . . Πρὸς εἶμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σόν, θεά, αὐτοῦ φυλάσσω ἀμμετῶ τέλος δίκης.

Ἄλλ' ἢ Ἀθηνᾶ ἀκούσασα τοὺς λόγους τῶν

ανταγωνισμένων, του τε 'Ορέστου και των 'Ερινύων, ἐτέτη μὲν τῆς κρίσεως, εἰσάγει δὲ τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ 'Αρείου Πάγου κατὰ τοὺς ἰσχύοντες ἐν τοῖς 'Αττικοῖς δικαστηρίοις δικαιοκῆς τύπους. Καὶ ἀγορεύουσιν ἔνθεν μὲν ὁ 'Απόλλων συνηγορῶν ὑπὲρ τοῦ 'Ορέστου, ἐτέρωθεν δ' αἱ 'Ερινύες· καὶ πολλοὶ μὲν λόγοι προβάλλοντα ἑκ τῶν 'Αρειοπαγιδῶν ὑπὲρ τοῦ 'Ορέστου, ὡς ἡ διαταγὴ τοῦ 'Απόλλωνος, τὸ καθῆκον τῆς ποινῆς τοῦ πατρικοῦ θανάτου, αἱ προτροπαὶ τῆς σκιάς τοῦ 'Αγαμέμνονος, ὁ ἀνόσιος τρόπος τῆς δολοφονίας αὐτοῦ καὶ τὰ ταιαῦτα. Ὁ 'Απόλλων καταλήγει λέγων ὅτι ὁ πατὴρ εἶναι τιμωτέρος τῆς μητρός, μέγρους δὲ τούτου πάρεστιν ἡ ἀμήτωρ θυγάτηρ τοῦ 'Ολύμπου Διός. Μετὰ δὲ τοὺς λόγους τῶν ἀντιδικῶν ψηφισαμένη τέλει οἱ δώδεκα δικασταί. 'Αλλ' ἐπελοῦσης ἰσοψηφίας, ἐπεμβαίνει ὑπὲρ τοῦ κινδυνεύοντος 'Ορέστου ἡ ἀμήτωρ 'Αθηνᾶ καὶ διὰ τῆς ψήφου τῆς κρίνει ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν δίκην.

Νικᾷ δ' Ὁρέστης κἄν ἰσόψηρος κριθῆ

'Ἦτοι τὸ μὲν ἀκριβὲς δίκαιον οὐδεμίαν δύναται νὰ εὕρη λύσιν, ἀλλ' οἱ 'Ολύμπιοι θεοὶ γνωρίζοντες ἀκριβῶς τὰς αἰτίας καὶ τὰς περιστάσεις πάσης πράξεως, παρασκευάζουσιν ὁδὸν σωτηρίας εἰς ἐκείνον, ὅστις περιέπεσεν εἰς ἀμαρτίαν οὐχὶ ἐκ πονηρᾶς προαιρέσεως, ἀλλ' ἐξ ἀτυχίας, καὶ μετακινουσι τὴν ῥοπὴν τῆς πλάστιγγος ὑπὲρ τῆς χρηστότητος καὶ τῆς ἀρετῆς. Εἰς δὲ τὰ χορικά ταῦτα ἔσματα οὐδεμία ἄλλη γνώμη ἐρμηνεύεται σαφέστερον ταύτης: ὅτι τὸ ἀνθρώπινον γένος ἔχει ἀνάγκην ἀπόλυτον ἀνωτέρας τινὸς ἐξουσίας, ἣτις ἰσταμένη ὑπεράνω πάσης ἀλληλομαχίας καὶ παντὸς ἀνταγωνισμοῦ συνέχει τὰς αὐθάδει ὀρέξεις καὶ τὰ ἀνόσια βουλεύματα.

Ὁ 'Ορέστης λοιπὸν ἀπαλλαγὴς τῆς ἐνοχῆς, πολλὰ ἀγαθὰ εὕχεται ὑπὲρ τῶν 'Αθηναίων καὶ ἐγ καταλείπει τὴν σκηνὴν. Αἱ δὲ δεινὰ θεαὶ ὀργίζονται κατὰ τῆς λύσεως ταύτης καὶ πολλὰ κατὰ τῶν 'Αθηναίων μελετῶσιν· ἀλλὰ λαβοῦσαι παρὰ τῆς σοφῆς 'Αθηνᾶς τὴν ὑπόχρεσιν ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ τιμῶνται καὶ θὰ λατρεύονται εἰς τὸ διηνεκὲς ἐν τῇ πόλει τῶν 'Αθηνῶν, διαλλάσσονται καὶ μεταβληθεῖσαι εἰς *Εὐμενίδας* ψάλλουσιν εὐχόμεναι ὑπὲρ τοῦ 'Αττικοῦ λαοῦ εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν καὶ πᾶν ἀγαθόν· καὶ ἐκπαλαμβάνουσι.

*Χαίρετε, χαίρετε δ' αἰθις, ἔτη διπλοῖζω,
πάντες οἱ κατὰ πτόλιν, δαίμονές τε καὶ βροτοί,
Παλλᾶδος πόλιν νέμοντες μετοικίαν δ' ἐμὴν
εὐ σέβοντες οὐτι μέμψεσθε συμφορὰς βίου.*

Καθιδρύεται δ' οὕτω· ἐπιφανέστατα ἡ λατρεία τῶν Εὐμενίδων, αἵτινες μετὰ λαμπάδων καὶ τῆς εἰθισμένης πομπῆς προπέμπονται εἰς τὸ πρὸς τὸν 'Αρειον Πάγον κείμενον ἱερὸν αὐτῶν. Καὶ οὕτω λήγει καὶ ἡ τρίτη τραγωδία τῆς τριλογίας.

Ἐν τῆς βραχείας δὲ ταύτης ἀνελέξεως τοῦ περιεχομένου τοῦ ἀριστοουργήματος τοῦ Αἰσχύλου καταδεικνύεται ὅτι ὁ ποιητὴς δὲν ἐπέζητει μόνον νὰ παράσῃ εἰς τοὺς θεατὰς τοῦ ἀπόλαυσιν τινα διὰ τῆς καταδείξεως τῆς μεγάλης προόδου τῆς ποιητικῆς τέχνης του, ἣτις καταφαίνεται ἐν ὅλῃ τῇ μετασκευῇ τῆς περιπέστου ταύτης τριλογίας, ἀλλ' ἤθελε νὰ διδάσκη καὶ τὸν λαὸν κηρύττων αὐτὸς τοὺς νόμους τῆς ἠθικῆς. Ἄπαντα τὰ ἔργα τῶν Ἑλλήνων ἦσαν πλήρη θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν διδασκαλιῶν. Ἡ θεία τοῦ Ὁμήρου ποίησις παρὰ πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας ἔτυχε τοῦ ἐπαινοῦ.

« Πᾶσα μὲν ἡ ποίησις τοῦ Ὁμήρου ἀρετῆς ἐστὶν ἐπαινος καὶ πάντα αὐτῷ εἰς τοῦτο φέρεται πλὴν ὅτι μὴ πάρεργον ».

Οἱ ἐλεγειακοὶ ποιηταὶ ἦσαν ἐρμηνεῖς καὶ κήρυκες τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ προσεπάθον νὰ ὑπεκκαίωσι τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, νὰ διεγείρωσι τὸ θάρρος καὶ νὰ ἀναζωογονῶσι τὴν ἐλπίδα. Ἐκ τῶν ὑψηλῶν δὲ τούτων ἠθικῶν ἀρχῶν ἐνεπνεύσθη ἡ λυρική ποίησις καὶ ὁ Πίνδαρος συνετελεσεν εἰς τὸ νὰ ἐπεκτείνῃ ταῦτα· ἀνχιμνῶν μετὰ τῶν κοινῶν παραδόσεων καὶ μύθων, τοὺς ὁποίους παρεδέχετο καὶ ἐκάλλυνεν ἔτι. Τὸ δὲ Ἑλληνικὸν θέατρον ὀφείλει τὴν αἴγλην αὐτοῦ εἰς τὸν ἠθικὸν καὶ θρησκευτικὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ μεγαλοφωνοτάτου Αἰσχύλου, ὅστις, ἰστάμενος εἰς τὰ μεθόρια δύο περιόδων πνευματικῆς ἀναπτύξεως, προκναγγέλλει μετὰ τὸ αὐτῆρδὲν τῆς τῶν Μακρῶν ἡμερῶν γενεᾶς τὸ νῦν πνεῦμα τῆς φαιδρᾶς καλλονῆς τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, γενόμενος ὁ ἀληθὴς πρόδρομος τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀνθρώπου· ἐλευθερίας καὶ τῆς κυριαρχίας τοῦ νοῦ καὶ τοῦ λόγου.

α' Ἐν ὁ Ὁμηρος, ἀναφωνεὶ καὶ ὁ ἐκλότῃς τοῦ Αἰσχύλου Werklein, πρ' οὗ ἀνακρίνει ἔτι ὁ Σὺλλογος· καὶ τὴν τῆς Ὁρεστίας ἐρμηνευτικὴν ἔκδοσιν, εἰάν ὁ Ὁμηρος καὶ οἱ τραγικοὶ ὑποαμβάνονται ὁ Μωῦσης καὶ οἱ προφῆται τῆς Ἑλλάδος, ἀναντιρρήτως εἰς τῶν μεγίστων προφητῶν καὶ μεγαλοφωνοτάτων κηρύκων τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς εὐσεβείας, τῆς ἰδέας· περὶ τιμῆς καὶ τῆς πρὸς τὴν γενέτειραν ἀγάπης εἶναι ὁ Αἰσχύλος, οὗ τὰ ἔργα παρίχουσι τὰς σεμνοτάτας καὶ ὑψηλοτάτας ἐν ἑαυτοῖς ἐν καλλίστῳ εἶδει λόγου. Οὐδεὶς ποιητῆς ἀξιοῦται μᾶλλον αὐτοῦ νὰ ἦναι ὁ καθηγμενὸν τῆς νεότητος καὶ ὁ σύντροπος τοῦ γήρατος. Οἱ νοῖο Ἕλληνες δὲν χρῆζοντι νὰ ζητῶσι παρὰ ξένους λαοὺς τὰ ἰδεώδη τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ τὴν τελειοτάτην φιλολογοῦσαν τοῦ κόσμου κεκτημένους, δύναται νὰ θερμαίνωνται ἐν τῷ Αἰσχύλῳ καὶ ὑπὸ τῆς ἀαγνώσεως τῶν τραγωιδῶν αὐτοῦ ἐκβαλεόμενοι ἐνθουσιῶσι πρὸς πᾶν μέγα καὶ καλὸν Εὐτυχὲς ὁ λαός, πρὸς ὃν τοιοῦτος πρόγονός ἐκ τοῦ πολιτοῦ παρελθόντος λαλεῖ, πολλῶ δ' εὐτυχέστερος, εἰάν ἀκροᾷται ἐν κκτανύξει τῆς θεσπεσίας φωνῆς αὐτοῦ. Ὁ Γαῖος λέγει ὁ ξένος καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπαιδεύοντο οἱ πατέρες ἡμῶν. Διὸ καὶ παρ' ἡμῖν οἰαδῆποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ μορφή τῆς παιδείσεως ἡμῶν, οὐδαμῶς πρέπει νὰ παραμελῶμεν τὴν σπουδὴν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ λογοτεχνίας, καθότι ὁ ἀρχαῖος ἑλλ. κόσμος ἀποτελεῖ εἰς ἡμᾶς τὸ οὐσιωδέστατον στοιχεῖον τοῦ νεωτέρου ἡμῶν βίου καὶ τὴν λαμπροτάτην βᾶσιν τῆς ἑλληνοπρεποῦς ἀγωγῆς. Οὕτε εἶναι πραγματικῶς καὶ λογικῶς ὀρθὸν λέγοντες ἡμεῖς ἑθνικὸν βίον νὰ ἐνοῶμεν τὸν νῦν τοιοῦτον ἀποκλείοντες τὸν ἀρχαῖον, ἀφοῦ μάλιστα οἱ ξένοι τῆς μὲν κλασικῆς αὐτῶν παιδείσεως βᾶσιν ἔχουσιν ἔτι πρὸς τὴν λατινικὴν τὴν ἑλληνικὴν λογοτεχνίαν, εἰς δὲ τὰς πραγματικὰς καὶ εἰδικὰς αὐτῶν σχολὰς ἐντυφῶσιν, ἔστω καὶ διὰ μεταφράσεων, εἰς τὰ οὐράνια κάλλη τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἐκείνου, τὸν ὅποτον ἐκληροδότησεν ὁ οὐδέποτε γηράσκων, ἀλλ' ἀείποτε νεάζων πατήρ τοῦ νεωτέρου βίου, ὁ ἀρχαῖος κόσμος.

Καὶ ταῦτα λέγων δὲν ἀποκλείω καὶ τὰς πραγματικὰς γνώσεις καὶ τὴν τῶν ξένων γλωσσῶν ἐμάθησιν· διότι ἡ μεγάλη κοινωνικὴ κίνησις ἡ πανταχόθεν καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς λαοῖς ἐδηλωθεῖσα συνετήγαγε καὶ τὴν ἀνακλίνισιν τῆς παιδείσεως,

ὡς καὶ ἀπάσας τὰς ἄλλας συνθήκας τοῦ βίου. Βεβαίως ἡ νεολαία ἡμῶν πρέπει νὰ κλίνη καὶ πρὸς τὰς πραγματικὰς μαθήσεις καὶ τὴν τῶν ξένων γλωσσῶν πρὸς τιμῶν, ἵνα ὅχι μόνον ὀπλίζηται ἐπαρκῶς πρὸς τὸν κοινωνικὸν διαγωνισμόν, ἀλλ' ἵνα καὶ κατανοοῦσα ὅτι ἡ λογοτεχνία καὶ καλλιτεχνία πάντων τῶν λαῶν προέρχεται ἐκ τῆς λογοτεχνίας καὶ καλλιτεχνίας τῶν Ἑλλήνων, τῶν ἀνεξαντλήτων διευγῶν πηγῶν, ὅποθεν ἄπας ὁ κόσμος ἀντλεῖ χωρὶς ποτε νὰ τὰς ἀποξηράνη, αὐτὴ αὕτη προερίνη νὰ κρατῆ ὑψηλὰς καὶ ἀγνὰς ὑπεράνω πάσης προσκείρου μαθήσεως τὰς αἰωνίας πηγὰς τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ κάλλους, τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἠθικῆς ὑπεροχῆς, ἀνευ τῶν ὀπίλων οἱ κατὰ τὸ φαινόμενον λαμπρότατοι πολιτισμοὶ ἐξασηνοῦσι καὶ κινδυνεύουσιν.

Ἡ ἑλληνικὴ γλώσσα, λέγει αἰδιμὸς τις σοφός, ἔχει καὶ κάποιαν ἐξαιρετικὴν γοητείαν, διὰ τῆς ὁποίας ὅχι μόνον μαλακῶναι τὰ ἦθη τῶν νέων, ἀλλὰ καὶ τὰ κέρνει σεμνότερα καὶ σωφρονέστερα αὐτῆ, εἶναι ἡ δραστικωτάτη μουσικὴ εἰς τὸ νὰ ἡμερώνη τὰς ἑλληνικὰς ψυχὰς καὶ νὰ ταῖς ἐμπνέη τὴν θεόδοτον μανίαν τῆς ἀρετῆς. « Ἐνὶ δὲ στόματι πάντες οἱ κατανοοῦντες τὴν σημασίαν τῶν τοιούτων, ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ ἐξαίρουσι τὴν ἑξοχὸν μορφωτικὴν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων δύναμιν. Ὁ Ὁράτιος μεγάλη φωνὴ ἔλεγε πρὸς τοὺς ἀγερώχους ὁμοιωτῆς του.

Vos exemplaria Graeca

nocturna versate manu, versate diurna.

Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἐνθερμοὶ ὑπέρμαχοι τῆς ἑθρῦσεως τῶν ἐν Εὐρώπῃ πραγματικῶν σχολῶν διακηρύττουσιν ὅτι ἀνευ τῶν κλασικῶν γλωσσῶν οὐδεμία βαθύτερα γνώσις τῆς ἰδίας μητρικῆς γλώσσης, ἀνευ τῆς κλασικῆς μορφώσεως οὐδὲν ἐπαρκεῖ ἀσφαλὲς βλέμμα διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀνθρωπότητος κατὰ πάσας τοῦ βίου αὐτῆς τὰς ἐκφάνσεις, ἐν τῇ πολιτεῖα δηλαδὴ, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ ταῖς τέχναις.

Ἄς μὴ παύσῃ λοιπὸν ποτε καὶ πρ' ἡμῖν τὰ ἀθένατα τοῦ προγονικοῦ ἡμῶν θεσσαυροῦ ἀριστουργήματα ἀποτυποῦνται ἐπὶ τῶν ἀπελῶν τῶν νέων ψυχῶν τὰ ἀσφαλέστατα ἄμα καὶ χρησιμώτατα τοῦ εἴκοι καὶ τῆς πολιτείας ἡθῆ. Τὸ δημηρικὸν ἔπος καὶ οἱ λαμπρότατοι τῶν τοῦ Αἰσχύλου, Σο-

φοκλίου και Εύριπίδου δραμάτων χαρακτήρες ως διαπλάττωσιν ζείποτε τον νουν και την καρδίαν των παιδευμένων. Ο Διμοσθένιος λόγος και η δεινότης η ήθικη και η λογική αυτού ως ενισχύωσι και κρταιώσι τὰ συναισθήματα των νέων. Η χάρις του Ξενοφώντος και του Ηροδότου και η έμβριθεια και βελήνοια του Θουκυδίδη ως παιδαγωγώσι τής ημετέρας νεολαίας τον τρόπον του σκέπτεσθαι και συναισθάνεσθαι. Η δέ των λυρικών ηδύτης και σοφία και του πλατωνικού λόγου τὰ αιθέρια κάλλη Ιστοσαν και νυν και ζει λογικότητος και καλαισθησίας και ηθικότητος θαυμασία παιδευτήρια.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΟΡΚΗ

ΤΣΕΛΚΑΣ

(Συρέχεια έθε προηγ. τεύχος)

Ο Γαβρίλης ήτιάνετο, ότι κατέλιθεν αυτόν ή σιωπή αυτή, ή έμπλεως σκότους και ώραιοτήτος, και έπεθύμει βαθύως να ήδη ταχέως, τον κύριόν του. Και αν δεν έπ τρέψη ούτος; . . . Ο χρόνος έβαινε βραδέως, βραδύτερον ή όσο, έσύροντο τὰ νέφη ταύτα επί του ούρανού . . . Και ή σιωπή από τινος χρόνου απέβη όλη άπαισιωτέρα . . . Άλλ' ιδού όπισθεν του τοίχου τής προκουμαίας ηκούσθη αναπήδησις, θόρυβος και τι όμοιον προς ψίθυρον. Ρίγος διέδραμε του Γαβρίλη τὰ μέλη. Ένόμισεν έπελοούσαν την στιγμήν του θανάτου . . .

— Έη! κοιμάσαι; κρατει . . . προσεκτικά! . . . ήκούθη ή υπόκωφος φωνή του Τσελκάς.

Έκ του τοίχου κατεβιβάζετό τι κυλικόν και βεβύ. Ο Γαβρίλης παρέλαθεν αυτό εις την λέμβον. Κατεβιβάσθη και δεύτερον τοιοῦτον. Έπειτα κατά μέσον του τοίχου εξέταθη τὸ μακρόν σχήμα του Τσελκάς, από κάπου έράνησαν αι κώπαι, εις τους πόδας του Γαβρίλη έπεσαν ό σάκκος του και βαρέως άναπνέων ό Τσελκάς έκαθέσθη εις την πρύμνην.

Ο Γαβρίλη υπό χαρὰς μετά τινος δειλίας έμειδίσαε, βλέπων προς αυτόν.

— Κουράσθηκες;— ήρώτησε.

— Χωρίς αυτό δεν γίνεται, δουλειά, μο-

σχάρι! Έλα, τράβα κουπί γερά! Φύσα μ' όλη σου την δύναμη! . . . Καλά, αδελφέ, δούλεψες! Ημισή δουλειά έγινε. Τώρα μόνον άπ' τους διαβόλους από μέσ' άπ' τὰ μάτια των να περάσουμε και κει τότε—πάρα χρηματάκις και τράβα 'ς την Μάσκα σου. Μάσκα την λην την δική σου; Έη, παιδαρέλι;

— Ο . . . όχι! ό Γαβρίλης ειργάζετο δι' όλων αυτού των δυνάμεων. Τὸ στήθος αυτού έφύσα ως φύσα, αι χείρες του έκινούντο ως χαλύβδινα έλατήρια. Το ύδωρ έρρόχθει υπό την λέμβον και ή όπισθεν τής πρύμνης εκτυλισσομένη ταινία ήτο ήδη εύρεια. Ο Γαβρίλης ήτο περιόρτος υπό ιδρωτός, άλλ' έξηκολούθει να κωπηλατη δι' όλων αυτού των δυνάμεων. Διελθών δις κατά την ύκτα ταύτην τοιοῦτον φόβον, έφοβείτο νυν να ύποστη αυτόν και εκ τρίτου και εν και μόνον έπεθύμει: ταχέως να άποπερατώση την κατηραμένην αυτήν εργασία, να άποβιβασθη εις την γην και να σπύση μακράν από του ανθρώπου τούτου, έφ' όσον εινοι κειρός, πριν πράγματι τον φρονύση ή τον σύρη εις την ειρατήν. Άπεφάσισε να μη όμιλη μετ' αυτού περι ούδενός, να μη άντιλέγη, να εκτελή πάν ότι ό Τσελκάς διατάσσει και αν επιτύχη αισίως να χωρισθη άπ' αυτού, την επαύριον να κάμη παρακλήσιν εις τον Άγιον Νικόλαον τον Θαυματουργόν. . . Έκ του στήθους του ήτο έτοιμη να χυθη παθητικη προσευχή . . . Άλλά συνεκράτησεν έαυτόν, ήσθμαιεν ως ένατμος λέβης και έσιώπα ρίπτων ύποβλέμματα προς τον Τσελκάς.

Και ούτος, ξηρός, μακρός, κύπτων έμπρός, όμοιος προς πτηνόν, ζτομον να πετάση που, έβύθιζεν εις τὸ σκότος έμπροσθεν τής λέμβου τους ιεραώδεις όφθαλμούς του και, προβάλλον την άρπακτικίν, γρυπίν ρινά του. Διὰ τής μιζς χειρός ειχεν ήρπαγμένον τον πήχυν του πηδάλιου, διὰ τής έτέρας εξέτινε τον μύστακά του, τρέμοντα εκ του μειδιάματος και διηνεκός έστρέβλου τὰ λεπτά χείλη του. Ο Τσελκάς ήτο εύχριστημένος εκ τής επιτυχίας, εκ του έαυτου του, και εκ του νεανίου τούτου, όστις σφόδρα έξεφοβήθη και έγένετο δουλός του. Άνελογίζετο μετά χαρὰς την εύρειαν εύτυχίαν τής αύριον και τώρα ήδύνετο διὰ την Ισχύν αυτού και διὰ την άπόκτη-

CHATEAUBRIAND

RENÉ

(Συρέχεια)

Εις τον τονον τούτον ό αδελφός τής Άμαλίας συνερχόμενος εις εκυτόν και έρυθριών διὰ την ταραχήν του, παρεκάλεσε τον πετέρα του να τον συγχωρήση. Τότε λέγει ό γέρον άγριος.

— Ω νέε φίλε μου, αι συγκινήσεις καρδιάς, οία ή ιδική σου δεν εινε δυνατόν να εξισωώσι μετρίασον μόνον τον τοιοῦτον χαρακτήρα τον τοσαῦτα ήδη κακά προξενήσαντά σοι. Έάν ύποφέρης περισσότερον άλλου διὰ τὸ του βίου, δεν πρέπει διὰ τούτο να εκπλήττησαι. Η μεγάλη ψυχή όφείλει να περιλαμβάνη λύπην μεγαλειότεραν άλλης μικράς ψυχής. Έξκολούθητον την διήγησίν σου. Διετρέξαμεν ήδη μέρος τής Ευρώπης. Γνωρίζεις ότι έιδον την Γαλλίαν, ως και ποίοι δεσμοί με προσήλωσαν προς αυτήν.

Ζω πλέον, ω υίέ μου, μόνον εν τή άναμνήσει.

Ο δε γέρον όμοιάζει με τες άναμνήσεις του προς γεγηνακυιαν δρύν των δασών μας, ήτις δεν κοσμείται πλέον διὰ του ίδιου φυλλώματος κατανοει δε την γυμνότητά της εκ των ξένων φυτών των άναφυέντων επί των παλιών κλάδων της.

Ο αδελφός τής Άμαλίας καθησυχάσας διὰ των λόγων τούτων, επανέλαθεν ως εξής την ιστορίαν τής καρδιάς του.

— Άλλοίμονον ω πάτερ μου.

Άπό τής πνευματικής εξάρσεως, του προς την θρησκείαν σεβασμού, τής άυστηρότητος των ήθών, τὸ πάν αιφνιδίως μετέπεσεν εις την μεταστροφήν του πνεύματος, εις την άτέθειαν, εις την διασφωράν. Έν Γαλλίχ ματαίως λοιπόν ήλιπιτα να επανεύρω τὸ μέσον, δι' οῦ να καταπύνω την άνησυχίαν ταύτην, την ζέσιν ταύτην τής επιθυμίας, ήτις με παρακολουθει πανταχοῦ. Η σπουδή του κόσμου, οῦδέν με ειχε διδαξη και εν τούτοις δεν ειχον πλέον την εκ τής άμαθείας προερχομένην γλυκύτητα.

Η αδελφή μου, δι' άνεξηγήτου διαγωγής έφκίνετο εύχεστούμενη να επαυξάνη την άνίαν μου. Ειχεν έγκαταλείψη τους Παρισίους ήμέρας τινὰς προς τής άφείώς μου.

Η ή έγραψα δε έμελλον να υπάγω προς συνάντησίν της: έτπεισε να μοι άπαντήση, ένα με άπο-

σιν του νέου τούτου και τρυφερού συντρόφου. Παρετήρει πώς οῦτος προσεπάθει και ήγωνίζετο, τον ηύσπλαχνίσθη και ήθέλησε να τον ένθαρρύνη.

— Έη!—μειδιών άσπώς ειπεν.—Τι, γερά φοβήθηκες; ά;

— Τ . . . Τίποτε! . . . έστέναξεν ό Γαβρίλης και έγρύλλισε.

— Και τώρα πια μη γέρνης έτσι δυνατά 'ς τὰ κουπιά. Γώρα τέλειωσε. Νά, ακόμα ένα μέρος να περάσουμε . . . και ξεκουράσου . . .

Ο Γαβρίλη ύπακούσας άνέκοψε τον δρόμον, άπέμχξε διὰ τής χειρίδος του ύποκχιμισου του τον ιδρωτα από του προσώπου του και πάλιν έβύθισε τας κώπας εις τὸ ύδωρ.

— Μα τράβα τὰ κουπιά ήσυχα. Για να μη μιλη τὸ νερό. Μια πόρτα άκούμ πρέπει να περάσουμε. Ήσυχα, ήσυχα . . . Έκει πέρα, αδελφέ ειναί άνθρωποι που δεν χωρατεύουν . . .

Άκολουθει

Κλ. Βασαρδάκις

ΠΙΚΡΙΑ

Μου ειπαν να μη ψάλω πλέον, να πνίξω πάντα μου παλμόν, έξ ήδονής να μη άκούω κλαίων τής άπδόνος τήσμα τὸ ρεμβόν!

Του λυκανγοῦς να μη έρω την τόσπν άρρητον, θείαν καλλονήν και των άνθέων να δρω την πτώσιν με ειρωνείαν σκοτεινήν.

Την περιπάθειαν του νέφους να μη ψάλω του ρύακος τον πλάνον στεναγμόν, κ' εις τής νεάνιδος τὸ όμμα τὸ δακρύον να διαβλέπω τον έγωισμόν.

Τὰ τόσα θέλγητρα, Θεέ μου, προς τί μάς έδωκες λοιπόν, διὰ να ήμ' εις όλα ξένος και κατηφής και σιωπών! . . .

Άλέξ. Σβορώνος

Έν Κωνσταντινουπόλει 13 Νοεμβρίου.

τρέψη του σχεδίου τούτου, υπό την πρόρραση ότι εφρίσκετο εν άβεβαιότητι περί του μέρους, όπου θα την εκάλουν αι υποθέσεις της.

Οίς θλιβεράς σκέψεις δέν εκκμον τότε επί της φίλης, ήν ή παρουσία άνκζωपुरει, ή άπουσία εξαλείρει, ήτις φύδύως άντέχει εν τή δυστυχία και έτι ολιγώτερον εν τή ευδαιμονία.

Ευρίσκωμην λοιπόν εντός ολίγου μάλλον μεμονωμένους εν τή γενετείρα ή όσον υπήρξα επί χώρας ξένης.

Επί τινα χρόνον ήθελιστα να θέσω έμαυτόν εν τφ μέσφ ανθρώπων, οίτινες ούδέν μοι έλεγον, άλλ' ούτε και με ήκουον.

Η ψυχή μου, ήν ούδέν εισέτι πάθος είχε φθείρει, εζήτει άντικείμενον δυνάμενον να προσηλώση αυτήν. Αλλά παρετήρησα ότι προσέφερον περισσότερον παρ' ε, τι έλάμβανον.

Δέν μοι εζήτουν ούτε γλώσσας ύπεροχήν, ούτε βαθύτητα αισθήματος.

Ησυχολούμην μόνον να υποβιάζω τον τρόπον της ζωής μου, ίνα θέσω αυτήν εις την κοινωνικήν επιφάνειαν.

Θεωρούμενος πανταχού ως πνεύμα ρομαντικόν, αισχυνόμενος διά τὸ πρόσωπον, όπερ διεδραμάτιζον, άνδιάσας βραμνηδόν πράγματα και ανθρώπους, άπεράσισα ν' άποσυρθώ εις έν προάστειον, ίνα ζήσω εκεί παντελώς άγνωστος. Εύρον κατ' αρχάς ίκανήν ευχαρίστησιν εν τή σκοτεινή ταύτη και άνεξαρτήτφ ζωή.

Άγνωστος άνεμιγνυόμην εις τὸ πλῆθος, άχανή έρημίαν ανθρώπων.

Συχνάκις καθήμενος εντός εκκλησίας ολίγον συζητούμενης, διηροχόμεν εν μελέτη ολοκληρούς ώρας. Εβλεπον γυναίκα άτυχείς έρχομένης και προσπιπτούσας ένώπιον τού ύψιστου, ή άμαρτωλούς γονυπετούντας εις τὸ έξομολογητήριον.

Ούδεις εζήρητο εκειθεν μη έχων τὸ πρόσωπον γληκώτερον και αι υπόκωφοι κραυγαί, άς ήκουον έξω, έφαιναντο ότι ήσαν τὰ κύματα των παθών και αι τρικυμιαί του κόσμου, αίτινες εξέπνεον εις τούς πόδας του ναού του κυρίου. Μέγιστε Θεέ, όστις ειδες εν κρυπτφ τὰ δάκρυά μου ρίνντα εντός των ίερών τούτων άναχωρητηρίων, προσέπιπτον εις τούς πόδας σου, ίκετεύον σε, ίνα με άπαλλάξης του βάρους της ύπάρξεως, ή να

1) Λουδοβίκου XIV.

μεταβάλλης εν έμοι τον παλαιόν άνθρωπον ! "Α ! τίς δέν ήθλήθη ποτέ την άγκυραν της άναγεννήσεως, της άνανεώσεως εν τοις ύδασι του χειμάρρου, της άναβαπτίσεως της ψυχής του εν τή πηγή της ζωής ;

Τίς δέν εύρέθη ενίοτε βεβαρημένος εκ του βάρους της ιδίας διαφθοράς, άνίκανος να πράξη τι τὸ μέγα, τὸ ευγενές, τὸ όρθόν ;

Όταν ήρχετο ή έσπερα, έπαναλαμβάνων την όδόν της επιστροφής, Ισταμην επί των γεφυρών ίνα ιδω την δύτιν του ήλιου.

Τὸ άστρόν φλογίζον τούς άτμούς της πόλεως, έφαινετο ήσύχως ταλαντευόμενον εντός χρυσοϋ ύγρου, ως τὸ εκκρεμές του ώρολογίου των αιώνων.

Μετὰ ταύτα άπεσυρμένη δια λαβυρίνθου έρήμων όδών.

Βλέπων τὰ φώτα, άτινα έλαμπον εις τās κατοικίας των ανθρώπων, μετεφερόμην δια της φαντασίας μου εν τφ μέσφ λυπτρών και ευθύμων σκηνών, άς έωτίζον, και έσκεπτόμην ότι υπό τās τόσας κατακημένας στεγάς δέν είχαν ένα φίλον.

Εν τφ μέσφ των στοχασμών μου ή ώρα ήρχετο σημερινύστα δια έρρύθμων κτύπων εν τφ πύργφ της γοτθικής μητροπόλεως. Και έπανελκμβάνετο καθ' ήλου τούς τόνους και καθ' όλα τὰ διαστήματα από εκκλησίας εις εκκλησία.

Άλλοίμονον! εκάστη ώρα εν τή κοινωνία ανοίγει εν μνημείον και κάμνει να βέωσι τὰ δάκρυα.

Αυτή ή ζωή, ήτις κατ' αρχάς με είχε γοητεύσει δέν έβράδυνε να μοι καταστή άόρητος. Έκουραζόμεν εν τή έπαναλήψει των αύτων σκηνών και των αύτων ιδεών. Ηρχισα να βολιδοσκοπήτην καρδίαν μου, να έρωτώ τον έαυτόν μου τί επεθύμουν. Δέν έγνωρίζον, άλλ' έπίστευσα αίρνης ότι τὰ δάτη ή μοι ήσαν ευχάριστα. Ιδού λοιπόν έγώ αίρνης άπεράσισα να τελειώσω εν άγροτική έξορία στάδιον, όπερ μόλις ήρχισα και εις τὸ όποιον είχαν ήδη καταβροχθίσει ολοκληρούς αιώνας. Ηπάσθην τὸ σχέδιον τούτο μετὰ ζήλου, εν πάντοτε θέτω εις τὰ σχέδιά μου και άνεχώρητα έσπευμένω, ίνα ένταφιασθώ εντός καλύβης, ως άνεχώρουν άλλοτε ίνα κάμω τον γύρον του κόσμου.

(*Επεται συνέχεια)

Εν Ιωαννίνους

Ι. Χαριτιάδης

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ Δίαιτα των μικρών κατά την βροφικήν και παιδικήν ηλικίαν.

Τροφή των βρεφών.—Τεχνητός θηλασμός.— Ποιότης και ποσότης του γάλακτος.

Εξ ενδιαφέροντος ιατρικῦ άρθρου διασήμου άγγλίδου Ιατροϋ άποσπώμεν τὰ έπόμενα χάριν των νεαρών μητέρων.

Είνας άναρίθμητη αι φροντίδες, εις άς ύποβάλλεται πᾶσα μήτηρ πρὸς ύπόδοχην του μελλοντός να γεννηθή τέκνου της.

Συνήθως άπορροφᾷ αυτήν κατά τὸ πλείστον ή προπαρασκευη κομψών και πολυτελών ένδυμάτων, άτινα θα περιβάλωσι τὰ άδρά του μικροϋ μελή.

Αλλά δέν άρκεί τούτο μόνον· πρώτιστα πάντων πρέπει ή μήτηρ, και όη ή νεαρά και άπειρος να έφοδιάζηται δι' ίκανών ιατρικῶν γνώσεων, δι' ών θα διατηρήση την πολύτιμον δυνάμειν και ευθραυστον υγίαν του άρτιγεννητέου βρέφους. Η διατροφή και ή εν γενει δίαιτα του μικροϋ είναι σπουδαιότατον ζήτημα, περι τὸ όποιον άρραίει να συγκεντροῦ άπασαν αὐτῆς την προσοχήν και μέριμναν.

Η φυσική και άρίστη τροφή του βρέφους είναι τὸ μητρικόν γάλα. Εαν όμως, ως πολλάκις συμβαίνει, ή γρηῃσις αὐτοϋ άποβαίνει άδύνατος δι' ένα ή άλλην ιατρικόν λόγον, εν ταιαύτη περιπτώσει καταφεύγομεν εις τον τεχνητόν θηλασμό. Αλλά τούτους κινδύνους συνεπάγεται οδτος και τὸσφ δυσάρεστα άποτελέσματα πολλάκις επιφέρει, ώστε άπαιτεί μεγίστην και άγρυπνον την προσοχήν της μητρός· εαν δέ ή επιστημονική αυτή αλήθεια ίκανώς κατανοητο υπό των μητέρων, ή θνησιμότις των βρεφῶν μεγάλως θα περιωρίζετο και τὰ παιδιά της ήμετέρας γενεᾶς θα ήσαν άσυγκρίτως υγιέστερα.

Ο πρώτιστος όρος πρὸς εξουδετέρωσιν της βλάβης του τεχνητοϋ θηλασμοϋ είναι ή καθαριότης. Τὸ γάλα πρέπει να ήναι καλής ποιότητος άνυθετον και πρέρηται εκ ζώου υγιούς. Η δέ φιάλη και τὸ επίπωμα αὐτῆς άνάγκη να καθαρίζωνται εκάστοτε επιμελώς, πλυνόμενα δια θερμοϋ ύδατος πολλάκις της ήμέρας. Η άπολύμνωσις αὐτῆς είναι άπαραίτητος πρὸς καταστροφήν των διαφόρων μικροβιασμών, οίτινες εισαγόμενοι άπροσέκτως εις τον τρυφερόν και ευπετρεάστον οργανισμόν του βρέφους, όλιθρίως δύνανται να επηρεώσωσιν αὐτόν.

Διά των αὐτῶν λόγων ούδέποτε πρέπει να γίνεται χρησις ωμοϋ ή άλλῶν βεβαρημένου γάλακτος, άλλὰ να διδεται μόνον άφ' οϋ επί πολλήν ώραν βρασθῆ και σχηματισθ οδχι άπαξ, αλλά πολλάκις, πομφόλυγα. Ώς πρὸς δέ τὸ ποιόν της τροφῆς τὸ κάλλιστον και καταλλότερον πρὸς τεχνητὴν θηλασμόν γάλα είναι τὸ της δαμάλειως, τὸ όποτον έχει πολλήν ομοιότητα πρὸς τὸ γυναικείον, διαφέρων κατά τούτο ότι περιέχει πλείονα μὲν θειτικὰ στοιχεία, δυσπεστοτέρον ένεκα τούτου καθιστάμενον, μικροτέραν δέ όδον λίπους και

σακχάρους. Διά των λόγων τούτων ούδέποτε πρέπει να δίδεται άνευ ύδατος. Αντι ύδατος ή και μετ' αὐτοϋ δυνατόν να προστίθεται εις τὸ γάλα και άφύψιμα κριθῆς, τὸ όποτον έχει τήνιδιότητά να τακτοποιή την λειτουργίαν των έντέρων, "Ότον δ' άφροφᾷ την δόσιν του εις τὸ γάλα προστιθεμένου ύδατος, αὐτῆ ποικίλλει αναλόγως της ηλικίας του βρέφους, τούτου δ' ένεκα ίκανήν δυσκολίαν παρουσιάζει εις τās μητέρας, χείριν των όποιων παραθέτομεν τον έπόμενον πίνακα

Γάλα — Γδωρ

Κατά τὸς πρώτους 2 μήνας . . .	— 1 — 2
*Από του 2ου μέχρι του 5ου μηνός . . .	— 1 — 1
*Από του 5ου μέχρι του 7ου μηνός . . .	— 3 — 2
*Από του 7ου μέχρι του 9ου μηνός . . .	— 2 — 1
*Από του 9ου μέχρι του 12ου μηνός . . .	— 1 — 0

Ως φαίνεται εν τφ άνωθι πίνακι ή αναλογία του ύδατος πρὸς τὸ γάλα βρίνκει δλονέν ελαττωμένη μέχρις του 12ου μηνός, ότε τὸ γάλα δίδεται έντελῶς άμιγές. Πρὸς άναπλήρωσιν δέ του έλλείποντος σακχάρου δυνατόν να προστίθεται μικρὸν τεμάχιον σακχάρους εις εκάστην φιάλην γάλακτος.

(*Επεται τὸ τέλος)

Αγγλαῖα Α. Πρεβεζιώτου

ΘΑΝΑΤΟΙ

Εμμανουήλ Ροίδης. Έν βαθεί γήρατι άπεβίωσεν εν Αθήναις ο Έμμ. Ροίδης καταλαβών ύπεροχον θέσιν εν τή νεωτέρα ήμῶν φιλολογία δι' έργων τὰ μάλα εκτιμηθέντων Ούτως ή Πάππιας Ιωάννα του κατέστη πασίγνωστος μεταφραστεισα εις όλας τās γλώσσας. Τὰ δέ πρὸ 12τίας περίπου εκδόθέντα Ειδωλά του, ή γνωστή γλαφυρωτάτη φιλολογική μελέτη περί της γλώσσας της νεωτέρας ήμῶν φιλολογίας, ένεποίησεν οδ σμικράν αίσθησιν. Δυστυχώς ή μελέτη αὐτη άκριβώς ένεκα του ζωηροϋ της ύφους, μεθ' οϋ, καιτοι εν λαμπρᾷ γλώσσῃ γεγραμμένη, υπεραμύνεται σοφιστικῶς της δημώδους. Εγένετο άφορμή πιας τινος γλωσσικής άναστατώσεως παρ' ήμῖν, εξ αὐτῆς δέ άνέθραν δίκην γυμνοκολιῶν πολλὰ τῶν μαλλιαρῶν μας. Οδχ ήττον, τὸ έργον θ' άπομείνῃ αξιομνημόνευτον ως περιέχον και πολλές όρθᾶς ιδέας κατά της βλζαντινιζούσης ηρολαστικότητος, πρὸ πάντων δέ, ως είπυμεν, δια τὸ ζωηρόν και χαριτόδρυτον αὐτῆς ύφους.

Σταυράκης Σωφρονιάδης. Πλήρης ήμερῶν άπεβίωσε κατ' αὐτὰς εν Φαναρίφ γέρον σεβαστός και έπαθῆς σπουδαίως άλλοτε δράσας εν τή καθ' ήμῶς κωνωνία· ο Σταυράκης Σωφρονιάδης πατήρ του γνωστοτάτου ανι τὸ δημοσιογραφικόν ήμῶν κόσμου κ. Δημητρίου Σωφρονιάδου Έρέντι. Η κηδεία αὐτοϋ τετέλεθη μετὰ της δευτέρας ευ-

πραγίας και πομπής συνοδευόμενα υπό πολλού και εκλε-
κτού πλήθους, πλείστα δὲ εἰδικρινῆ συλλυπητήρια διεβε-
βάσθησαν τοῖς ἀξιοτίμοις υἱοῖς τοῦ μεταστάτου, οἷς ἀπυ-
θύν:μεν καὶ τὰ ἡμέτερα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ποιητικὸν Διαγώνισμα Πανωνίου. Τὸ Συμβούλιον
τοῦ Πανωνίου Συλλόγου, ἐκτός τοῦ τεθέντος ἤδη ἀργυροῦ
στεφάνου ὡς ἐπέθλου διὰ τὴν βραβευθεῖσαν ἐπιση-
μασμένην συλλογὴν τοῦ προκηρυχθέντος ἤδη Πιητικῶν διαγωνίσμα-
τος, ἐδωκίστω; φέρει εἰς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων, ὅτι
ὁ ποιητὴς τῆς βραβευθεῖσας συλλογῆς θέλει λ. θη καὶ
χρηματικὸν γέρας ἐκ φρ. 200, ἀγωνοθέτημα αὐθορμήτως
προσενεχθὲν ὑπὸ φιλομάτου συμπολιτῶν, κατατεθὲν δὲ ἤδη
παρὰ τῷ ταμίᾳ τοῦ Συλλόγου κ. Ἀλεξ. Δ. Φωτιάδῃ.

Συνεπεία τούτου, τὸ Συμβούλιον ποθοῦν, ὅπως παρ-
χωρήσῃ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον εἰς πάντα τοὺς βυλαμέ-
νους νὰ συμμετάσχῃ τοῦ ἀγωνίου, παρατίνει τὴν τα-
χθεῖσαν ἤδη προθεσίαν πρὸς ὑποβολὴν τῶν δοκιμῶν μέ-
χρι τῆς 25 Φεβρουαρίου καὶ ταύτης συμπεριλαμβανομένης.

«Κυπάρισσοι» Προσεχῶς ἐκδίδεται ἐν Ἀθήναις συλ-
λογη λυρικῶν ποιητῶν ὑπὸ τὸν τίτλον **Κυπάρισσοι** τοῦ
γνωστοῦ ποιητοῦ κ. Κωνστ. Μισαηλίδου.

Ἡ ἔκδοσις προαγγέλλεται καλλιτεχνικῆ καὶ εἰκονογρα-
φημένη.

Τὸ βιβλίον θ' ἀπαιτίζεται ἐκ σελ. 100, τιμώμενον ἐν
Ἑλλάδι ὀρ. 2, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 10.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρωτέαι:

ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΙΑ

Μετὰ χαρᾶς ἀγγελλομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις
ὅτι ἡ Σεβαστὴ Αὐτοκρ. Κυβέρνησις, κατ' ἀξίαν ἐτιμίσασα
τὸν ἀξιότιμον κ. Ἀθ. Ζανίδην, τμηματάρχην καὶ ἐπιμα-
λητὴν τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ὀθωμ. Τραπέζης, ἐπαρ-
σημοφόρησεν αὐτὸν ἐσχάτως. Συγχαίροντες ἀπὸ καρδίας
τῷ φίλῳ κ. Ἀθ. Ζανίδῃ, ἐδύμεθα ἅμα αὐτῷ ὅπως καὶ
ἄλλων ὁμοίων καὶ ἀνωτέρων ἐτιμωθῆται.

ΚΟΝΙΑΚ ΜΕΤΑΞΑ

Ὁ σημεῖρα κρατύνεται ἡ φήμη τῶν προϊόντων τοῦ
βιμηχανικοῦ οἴκου Μεταξᾶ, ἧτοι κονιάκ, οἴνων τραπέζης
κτλ. Τὸ κονιάκ τοῦ οἴκου τούτου ἀποτελοῦν τὸ ἀριστον
τοῦ αἴθους κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν, τυγχάνει περιζή-
τητον πανταχοῦ οὐ μόνον διὰ τὴν λαμπρὰν γεῖσιν ἀλλὰ
καὶ διὰ τὰς πολυτίμους ὑγιεινὰς ιδιότητας. Ἐπίσης καὶ οἱ
ἐπιτραπέζιοι οἴνοι τοῦ οἴκου Μεταξᾶ, ἀληθῆς νέκταρ τῆς
τραπέζης, εἰσὶν ἐκ τῶν λαμπροτάτων τοῦ αἴθους. Ἡ δὲ ἀν-
τιπροσωπεία τοῦ οἴκου ἀνατεθεῖσα πᾶν ἐπαξίως εἰς τὸν ἐν-
ταῦθα πολλῆς τῆς ὑπολήψεως ἀπολαύοντα κ. Στυλ. Γ.
Σαγιάνην, ἀποτελεῖ ἕνα ἐτι λόγον τῆς προσελκύσεως τῶν
συμπαθειῶν, αἵτινες ὁσημέραι ἀυξάνουσαι περιβάλλουσι τὸν
τιμῶντα τὴν ὁμογενῆ βιμηχανίαν οἰνοπαραγωγὸν οἶκον.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ὁ κάτοικος τοῦ Ἄρεως.

Ὁ ἀστρονόμος θριαμβητικῶς: ἄ! ἄ! τὸ εἴδωλον εἶπε
ὅτι ὑπάρχουν κάτοικοι εἰς τὸν Ἄρ.ν!!! Ἴδου εἶς! . .
τὸν βλέπω! σκαλεύει!! μὲ παρατρεῖ!! . . ἀλλὰ τί παρ-
δοξὸς ἄνθρωπος! . .

Μιά φωνὴ εἰς τὴν αὐλήν: — Γεώργιε! Γεώργιε!

— Μὰ τί! δὲν θὰ μ' ἀφήτεις λαπ.ν ἢ γιν.νὰ ἐργα-
σθῶ; . . . Ἀγαπητὴ μου σύ, γε! μὴ με ταράσσης εἰ-
τὴν στιγμὴν μεγάλῃς ἀνακάλυψαις, ἧτις προῦρισται νὰ
με καλύψῃ διὰ δόξης! Εἶδα ἕνα κάτοικον εἰς τὸν Ἄρην!!!

— Ἀλήθει! ; ; ἀλλὰ, σὲ παρακαλῶ ἀγαπητέ μου,
προσπάθησε νὰ πιάσῃς τὸ γάτον μου, ὃ ὄποιος; χορεύει
εἰς τὸ τηλεσκόπιόν σου ἀπὸ μίαν ὥρην πᾶρα!

— Οὐράνι!!! . . εἶπε ὁ κάτοικος τοῦ Ἄρεως! τὸν
ἀναγνωρίζω . . . πᾶσι ἡ ἐπιτυχία.

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Κουρσοῦμ-Λάν ἄριθ. 3.

**ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ**

ἀριθ. 8 — Μπακσέ-Καπού — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς
Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς φωτογραφικῆς
Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς ὀπτικῆς

Ἦτοι χρώματα, χρωστῆρες, πίνακες, πινακοδείκται, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ
παντὸς εἶδους, πλάκες, φάρμακα, διοπτρα, μικροσκοπία, τηλεσκοπία, φακοὶ κτλ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Ὁρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον καὶ τὸν κοιτῶνα.
Μεγάλῃ συλλογῇ Γραμμοφῶνων καὶ σκοπῶν. κτλ. κτλ.

Εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένας σηναγωνισμὸν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνη κ. Ν. Ἀν-
δρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς
τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογρα-
φηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλαισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν.
Ἀνδρειωμένου, οὐ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.